

at dens Oprævning procentvís koster idetmindste lige saa Meget, som her er foreslaaet, ja, jeg troer næsten Mere; men hvorfor da finde os i en saadan Skat, som i Særdeleshed, seet fra den store Masses Side, er saa trykkende? Hvorfor skulle vi finde os i, at den koster saamange Procenter at opkræve, og derimod være misfornøiede med, at en Skat, som skulde gjøre det muligt at komme bort fra de uretfærdige og trykkende Skatter, ogsaa kommer til at koste Noget i Oprævning, men maaskee dog ikke slet saa Meget som den for mig meest forhadte Skat, nemlig Goldbeskatningen? Dette forekommer mig at være selvmodsigende. Dernæst maa man erindre, at det jo i Virkeligheden staaer i vor Magt i Fremtiden, naar dette Massineri er indrettet og er blevet sat i Gang, at faae Udgifterne dertil formindskede. Jeg troer ogsaa, at Massineriet kan gøres simple, og at der derved kan bevirkes en Nedsættelse i den dertil nødvendige Udgift. — Da der nu er talt saa meget om Sagen, skal jeg indskrænte mig til disse faa Antydninger for at vise, at det idetmindste efter min Overbeviisning vilde være en stor Feil at forfaste denne Skattelov, der hviler paa et Princip, som Folkethinget i mange Aar har kæmpet for at faae gjenneført, og vi have jo dog egentlig først nu faaet en Regjering, der vil rætte Haanden dertil. Jeg veed vel, at den ærede nuværende Finantsminister engang har forelagt en Indkomstskatlov med det samme Grundlag, men Principet døde jo en brat Død i det andet Thing, og saa fløj Loven herigjennem som en Stormvind i det sidste Dieblis, og dette Thing, som var af den Mening, at vi maatte have Indtægter i Statskassen, maatte gaae ind paa den. Hvorledes vil det nu gaae, dersom vi ikke vedtage de Skatteregler, der her foresligger? Det vil gaae saaledes, at naar det Dieblis kommer, da det ikke længere kan undgaaes at skaffe en større Indtægt til Statskassen, saa kommer det samme Spøgelse igjen, forsvækker os Alle og trækker os med sig, og vi maae bevilge den nye Indkomstskat efter

dette Contingentsystem, hvis Uretfærdighed har viist sig saa klart, at man ikke behøver særligt at omtale det, men blot at minde derom ved de Oplysninger, der foresligger, og hvorfra der endog er meddeelt et Udtrøg i nærværende Udvælgelsesbetænkning. Jeg er aldeles ikke nogen Beundrer af nærværende Lov, det er kun trent, at jeg har funnet gaae med til mange Bestemmelser deri; jeg har stemt imod mange af dem, men jeg vil ikke tage paa min Samvittighed at nægte min Stemme til en Lov, som gjør det muligt at faae affaaset eller idetmindste forbedret Skatter, under hvis Tryk mange af vore Medborgere lide. Vi fordrer Forandringer i Skattelovene, men vi vilde ikke give vor Stemme til en Lov, der gjør det muligt at foretage dem; dette er efter min Mening urigtigt. Jeg vil derfor tillade mig at stemme for Sagen og opfordre Andre, der ogsaa ønske at gaae i samme Retning som jeg, nemlig at lette Menigmands Tryk, forsaavidt det kommer frem igjennem Skatterne, til at stemme for Loven. Lader os erindre, at den dog ogsaa i sin § 6 har gjort et Fremskridt til at lette Byrderne for de meest Ubemidlede her i Landet.

Finantsministeren: Jeg skal virkelig heller ikke sige, at jeg er nogen Beundrer af Loven, men jeg har forlangt lært, at naar man overhovedet skal have en Skattelov ud, da er det nødvendigt at resignere, at opgive adskillige af sine Ideer og see, at bringe det til det bedst Mulige og det Dynaagelige. Det ærede Medlem for Fredericia (Gad), som var den første, der reiste Modstand mod Loven, idet han henvisste til den af ham stillede Dagsorden, har med en Varme, som jeg finder ganske naturlig, udtalt sig om den Dagsorden, han havde foreslaaet. Det er ikke Andet end Følelsen af Faderglæderne og selvfølgelig ogsaa Overbeviisningen hos ham om, at den Lov, han vilde gaae, dog var den rette; men jeg kan dog, naturligvís, med al Anerkjendelse af, at det ærede Medlem holder paa denne Tanke